

Foto: JARL ASKLUND

Lena Molin från Boxholm lutad över sin postcykel. Lena slutade med idrotten 1991 vilket i dag är en sak hon verkligen ångrar.

25/9 1993

KVINNOR OCH IDROTT: Landslagstjejen gav upp idrotten

Nu har hon hittat tillbaka

BOXHOLM
Sommaren 1991 hade, då 24-åriga, Lena Molin från Boxholm fått nog. Hon var trött på orientering och trött på skador som inte ville läka. Landslagstjejen Lena bestämde sig för att sluta.

— Runt midsommar 1991 blev jag skadad och det var droppen. Jag var less på orientering och bestämde mig för att lägga av. Ingen mer orientering för min del, berättar hon.

Året innan, 1990, hade varit lysande för Lena. Mängder av fina placeringar, landslagsuppdrag och en plats bland de tio bästa kvinnliga orienterarna i världen det året vittnar om det.

Jobbig vår

Men en jobbig vår 1991 fylld med skador och följaktligen inga speciellt bra resultat fick henne att tröttna.

— Jag var inte längre 'hungrig' på att göra bra resultat

och då är det lika bra att lägga av.

Lena har orienterat så länge hon kan minnas. Både pappa, mamma och storebror sysslade med samma idrott. Första tävlingsstarten skedde när Lena var åtta år.

Det gick bra för den unga Boxholmstjejen och efter grundskolan kom hon in på idrottsgymnasiet.

— Under många år känns det inte som jag gjorde annat än tränade, jobbade, åt och sov, säger hon och skrattar kort.

När hon lade skorna och kompassen på hyllan började en ny sida av livet. Tillsammans med sambon Anders köpte Lena ett gammal hus som de började renovera. Och så träffade hon kompisar.

Resultaten bra

Drygt ett år senare, hösten

Det är killarna som når toppen. Någonstans på vägen lämnar de tjejerna bakom sig. Varför? Många tjejer väljer att sluta tidigt. Familj och barn känns viktigare. Andra tjejer får inte den uppmuntran som behövs. Och några saknar självförtroende. De vågar inte tro att de kan bli bäst.

Men så finns det några lysande undantag. Tjejer som visar att allt går bara man har talang och vilja. Pernilla Wiberg, Liselotte Neuman, Helena Kjel-

1992, började hon längta tillbaka till skogen igen. Hon ställde upp i ett par tävlingar och märkte att resultaten var bra trots att hon inte hade tränat speciellt mycket. Då bestämde hon sig för att göra come back.

— Jag kände att jag hade en hel del kvar att ge.

Hon började träna upp sig, kände att det fungerade och började längta ut till tävlingar. Då kom dråpslaget. Orienteringsförbundet beslutade om tävlingsstopp på grund av de mystiska dödsfallen.

— Dessutom var jag själv sjuk

lander är tre exempel på tuffa och duktiga tjejer.

Tyvärr saknas tjejerna ofta också i ledarrollen.

I Corren får du under ett par dagar träffa en massa idrottstjejer. Och en del killar som har synpunkter om dem...

Du får till exempel träffa tjejer som drömmer om segrar, tjejer som tränar bara för att det är kul, och tjejer som valt att sluta idrotta.

under en rätt lång period. Efter det var jag inte längre sugen att fortsätta. Det kändes inte längre lockande att göra en come back, säger Lena.

Så nu har hon lagt skorna på hyllan igen, den här gången för gott.

— Fast det är klart, man skall aldrig säga aldrig, tillägger hon.

Nybörjarlektioner

Nu springer hon ytterst sporadiskt, däremot har hon hittat en ny fritidssysselsättning. Lena har börjat ta nybörjarlektioner i ridning. Något

hon tycker är jättekul.

I toppen, inom varje idrott, tror inte Lena att det är så stor skillnad mellan killar och tjejers inställning.

— Alla som nått dit har gjort det för att de vill bli bäst, och vågar säga det, oavsett kön. Skillnaden tror jag kommer längre ner i resultatlistan. Betydligt fler killar som ännu inte nått toppen vågar

säga att de vill bli bäst. De tar för sig på ett helt annat sätt än tjejerna bakom eliten, säger hon.

När Lena slutade 1991 började hon träna en nybörjargrupp men när hon bestämde sig för att satsa igen avsa hon sig tränarsysslan.

— Jag vet inte om jag tar upp den igen. Just nu finns det inte tid och ork. Att lägga av med en idrott efter så många år är inte lätt när man inte vet om något annat sätt att leva, säger hon.

Trots alla träningsstimmar och alla helger som gått åt till tävlingar ångrar inte Lena en enda sekund.

— Det är egentligen bara en sak jag ångrar. Det är att jag inte fortsatte 1991.

Kvinnor och idrott Del 1

MALIN FRANSSON